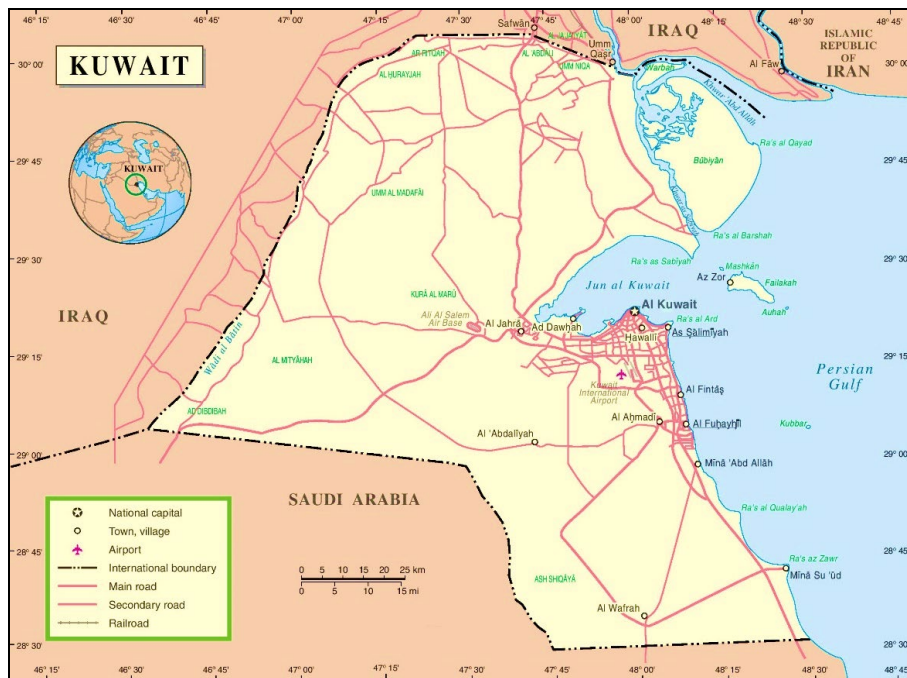

รัฐคูเวต (State of Kuwait)

เมืองหลวง คูเวตซิตี

ที่ตั้ง ภูมิภาคตะวันออกกลาง ระหว่างเส้นละติจูดที่ 28-31 องศาเหนือกับเส้นลองจิจูดที่ 46-49 องศาตะวันออก โดยตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทรอาระเบีย บริเวณชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของอ่าวเปอร์เซีย (อ่าวอาหรับ) มีพื้นที่ 17,818 ตร.กม. ขนาดใหญ่เป็นอันดับ 158 ของโลก ขนาดเล็กกว่าไทย 28.8 เท่า มีชายแดนทางบกยาว 475 กม. และมีชายฝั่งยาว 499 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับอิรัก (254 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับอ่าวเปอร์เซีย/อ่าวอาหรับ (มีชายฝั่งยาว 499 กม.)
ทิศใต้	ติดกับซาอุดีอาระเบีย (221 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับอิรักและซาอุดีอาระเบีย

ภูมิประเทศ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบทะเลทราย ไม่มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติ มีพื้นที่เพาะปลูกเพียง 0.84% จุดสูงสุดของประเทศเป็นเพียงเนินที่ยกตัวสูง 306 ม. ไม่มีภูเขา อย่างไรก็ตาม อ่าวคูเวตทางตะวันออกของประเทศ ซึ่งเป็นที่ตั้งของคูเวตซิตี เมืองหลวงของประเทศ มีภูมิประเทศตามธรรมชาติที่เหมาะสมสำหรับการเป็นท่าเรือน้ำลึก นอกจากนี้ ยังมีเกาะ 9 เกาะทอดตัวอยู่ตามชายฝั่งอ่าวคูเวต เกาะที่ใหญ่ที่สุด คือ เกาะบูบียาน (863 ตร.กม.) ส่วนที่เหลือเป็นเกาะขนาดเล็ก ส่วนใหญ่ไม่มีผู้คนอาศัย เนื่องจากเป็นผืนทรายหรือโคลนที่ว่างเปล่า จึงถูกใช้เป็นที่ตั้งของประการคาร ลานจอดเฮลิคอปเตอร์ และที่จอดเรือขนาดใหญ่

ภูมิอากาศ แบบทะเลทราย อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีอยู่ระหว่าง 18-32 องศาเซลเซียส มีปริมาณน้ำฝนน้อย เฉลี่ย 106 มม.ต่อปี ฤดูร้อนช่วง เม.ย.-ก.ย. อากาศร้อนและแห้งมาก อุณหภูมิกลางวัน โดยเฉพาะบริเวณทะเลทราย อาจสูงกว่า 50 องศาเซลเซียส โดยเมื่อ มี.ย.2562 มีอุณหภูมิกลางวันสูงถึง 63 องศาเซลเซียส ซึ่งถูกบันทึกว่า เป็นอุณหภูมิที่สูงที่สุดในโลก ฤดูหนาวช่วง พ.ย.-ก.พ. อากาศเย็นและอาจมีฝนตก อุณหภูมิเฉลี่ย 13 องศาเซลเซียส แต่อาจลดลงจนติดลบ 2 องศาเซลเซียส ฤดูฝนช่วง ต.ค.-เม.ย. มีฝนตกมากกว่าช่วงอื่น ๆ ของปี แต่ มี.ค.เป็นช่วงใบไม้ผลิ มีอากาศอบอุ่น ภัยธรรมชาติที่ประสบเป็นประจำ ได้แก่ พายุทรายและพายุฝุ่น ที่เกิดขึ้นได้ตลอดปี แต่พบมากช่วง มี.ค.-ส.ค. นอกจากนี้ ยังมีพายุฝนฟ้าคะนองช่วง ต.ค.-เม.ย. ที่สร้างความเสียหายต่อถนนและที่พักอาศัย

ประชากร 4,881,254 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้ย้ายถิ่นฐานเข้าประเทศประมาณ 3,315,086 คน (ข้อมูลของ Kuwait Government Online) เป็นชาวคูเวต (32%) ชาวอาหรับชาติอื่น ๆ (19%) ชาวเอเชีย (38%) ชาวแอฟริกาและอื่น ๆ (11%) อัตราส่วนประชากร : วัยเด็ก (0-14 ปี) 23% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 73.4% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 3.6% อายุขัยเฉลี่ยประชากรโดยรวมประมาณ 79.6 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศชาย 78.1 ปี อายุขัยเฉลี่ยเพศหญิง 81.1 ปี อัตราการเกิด 17.5 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 2.3 คนต่อประชากร 1,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากร 1.1% (ประมาณการปี 2567)

ศาสนา ศาสนาประจำชาติ คือ อิสลาม 76.7% (ขณะนี้ประมาณ 70% และชีอะฮ์ประมาณ 30%) และเป็นผู้นับถือศาสนาอื่น ได้แก่ คริสต์ 17.3% และอื่น ๆ 6%

ภาษา ภาษาอาหรับเป็นภาษาราชการ แต่มีการใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 96.1% รัฐบาลส่งเสริมการศึกษาแก่เยาวชนทุกคนในทุกชั้นของสังคม รวมถึงผู้พิการ การศึกษาระดับอุดมศึกษามี Kuwait University เป็นมหาวิทยาลัยรัฐที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ เปิดสอนฟรีสำหรับชาวคูเวต มีวิทยาเขต 6 แห่ง และมีนักศึกษารวมกว่า 40,000 คน ขณะเดียวกัน มีมหาวิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง ส่วนใหญ่เป็นของต่างชาติ เช่น American University of Kuwait, Gulf University of Science and Technology และ Australian University of Kuwait นอกจากนี้ รัฐบาลยังสนับสนุนทุนการศึกษา ระดับอุดมศึกษาแก่นักศึกษาที่ได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ สหราชอาณาจักร แคนาดา ออสเตรเลีย และประเทศอื่น ๆ รวมกว่า 10,000 คน

การก่อตั้งประเทศ ชนกลุ่มแรกที่เข้าไปตั้งรกรากและสถาปนารัฐคูเวตขึ้นมา คือ เผ่าบะนี คอลิด ที่อพยพจากที่ราบสูงนัจญ์ (บริเวณตอนกลางของคาบสมุทรอาระเบีย) โดยเลือก เชค เศาะบะห์ บิน ญาบิร เป็นเจ้าผู้ครองรัฐพระองค์แรกเมื่อปี 2299 และนำไปสู่การสถาปนาราชวงศ์อาลเศาะบะห์ขึ้นปกครองคูเวตจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม การทำสนธิสัญญากับสหราชอาณาจักรเมื่อปี 2442 ส่งผลให้สหราชอาณาจักรเข้าไปมีอำนาจกำกับดูแลนโยบายต่างประเทศและการป้องกันประเทศของคูเวต แลกเปลี่ยนกับการที่สหราชอาณาจักรให้ความคุ้มครองแก่คูเวต แต่หลังจากเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 สหราชอาณาจักรประกาศให้คูเวตมีอำนาจปกครองตนเอง และเป็นรัฐในอารักขาของสหราชอาณาจักรอย่างสมบูรณ์ จนหลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 สหราชอาณาจักรจึงยินยอมทำข้อตกลงให้เอกราชแก่คูเวตเมื่อ 19 มิ.ย.2520

วันชาติ 25 ก.พ. (วันเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตของเชค अबดุลลอฮ์ อัซซาลิม อาลเศาะบะห์ เมื่อปี 2493)

การเมือง ปกครองด้วยระบอบกษัตริย์เป็นประมุขภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) และเป็นประเทศมุสลิมที่มีการปกครองแบบเสรีนิยมมากที่สุดประเทศหนึ่งในตะวันออกกลาง รัฐธรรมนูญฉบับแรกเมื่อ 11 พ.ย.2505 ในรัชสมัยเชค अबดุลลอฮ์ ใช้มาจนถึงปัจจุบันซึ่งเป็นรัชสมัยของเชค มิซัล อัลอะห์มัด อัลญาบิร อาลเศาะบะห์ (พระชนมพรรษา 86 พรรษา/ปี 2569) เสด็จขึ้นครองราชย์เป็นเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตเมื่อ 17 ธ.ค.2566 และเชค เศาะบะห์ อัลคอลิด อัลอะห์มัด อัลมุบาร็อก อาลเศาะบะห์ (พระชนมายุ 73 พรรษา/ปี 2569) ได้รับการแต่งตั้งเป็นมกุฎราชกุมารคูเวต เมื่อ 1 มิ.ย.2567 การปกครองแบ่งอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ ออกเป็น 3 ฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายบริหาร : รัฐธรรมนูญกำหนดให้อำนาจบริหารเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ (เอมีร์ หรือ Emir) ซึ่งเป็นประมุขของรัฐ เจ้าผู้ครองรัฐทรงขึ้นครองราชสมบัติด้วยการสืบราชสันตติวงศ์ ทรงมีพระราชอำนาจกำกับดูแลฝ่ายบริหารผ่าน รมว.กระทรวงต่าง ๆ โดยทรงแต่งตั้ง นรม. และอนุมัติ ครม.ที่ นรม.เป็นผู้เสนอ นรม.คนปัจจุบันคือ เชค อะห์มัด अबดุลลอฮ์ อัลอะห์มัด อัลเศาะบะห์ (พระชันษา 74 ปี/ปี 2569) ทั้งนี้ ในภาวะปกติ เจ้าผู้ครองรัฐอาจใช้พระราชอำนาจปลด นรม. ครม. ออท. หรือยุบสภา เพื่อรวบอำนาจแบบเบ็ดเสร็จไว้เองได้ กรณีเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินระดับชาติหรือตกอยู่ในภาวะสงคราม เจ้าผู้ครองรัฐจะทรงมีอำนาจควบคุมประเทศแบบเบ็ดเสร็จโดยอัตโนมัติ ขณะที่รัฐสภาจะถูกระงับบทบาทไว้ชั่วคราวจนกว่าสถานการณ์จะยุติ

ฝ่ายนิติบัญญัติ : อำนาจนิติบัญญัติเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ โดยทรงใช้พระราชอำนาจผ่านรัฐสภา (National Assembly หรือ Majlis al Umma) ซึ่งเป็นสภาเดี่ยว มีสมาชิกสภา 65 คน มาจากการเลือกตั้งโดยตรง 50 คน ที่เหลืออีก 15 คน มาจากแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่เคยดำรงตำแหน่งในครม. วาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี เจ้าผู้ครองรัฐมีอำนาจยุบสภา การเลือกตั้งครั้งหลังสุดจัดขึ้นเมื่อ 4 เม.ย.2567 รัฐสภามีหน้าที่ออกกฎหมายและให้ความเห็นชอบเพื่อบังคับใช้ตามกฎหมาย รวมทั้งการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ รัฐสภายังมีอำนาจในการกำหนดเงินเดือนของเจ้าผู้ครองรัฐ และรับรองการเสนอชื่อเจ้าผู้ครองรัฐและมกุฎราชกุมาร ทั้งนี้ คูเวตเป็นรัฐอาหรับในภูมิภาคอ่าวประเทศแรกที่มีรัฐสภาที่มาจากการเลือกตั้ง

ฝ่ายตุลาการ : ใช้ระบบกฎหมายแบบผสมผสานระหว่าง Common law ของสหราชอาณาจักร Civil law ของฝรั่งเศส กับบทบัญญัติของศาสนาอิสลาม การดำเนินการใด ๆ ของฝ่ายตุลาการต้องเป็นไปในพระปรมาภิไธยของเจ้าผู้ครองรัฐ พระราชอำนาจในการอภัยโทษเป็นของเจ้าผู้ครองรัฐ นอกจากนี้ เจ้าผู้ครองรัฐยังทรงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และจะล่วงละเมิดมิได้ ผู้ใดที่วิพากษ์วิจารณ์เจ้าผู้ครองรัฐมีความผิดและต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย

พรรคการเมืองสำคัญ : ไม่มีระบบพรรคการเมืองในคูเวต แต่มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มการเมืองต่าง ๆ เช่น กลุ่ม Popular Action Bloc กลุ่ม Islamic Constitutional Movement กลุ่ม Shia Islamists of the National Islamic Alliance และกลุ่ม Kuwait Democratic Forum

เศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ธนาคารโลกจัดอันดับให้คูเวตเป็นประเทศที่มีรายได้สูง แหล่งรายได้สำคัญของประเทศมาจากอุตสาหกรรมน้ำมัน นับตั้งแต่มีการขุดพบแหล่งน้ำมัน เมื่อปี 2480 ปัจจุบันรายได้จากการส่งออกน้ำมันของคูเวตมีสัดส่วนมากกว่า 90% ของรายได้จากการส่งออกทั้งหมด (ประมาณ 40% ของ GDP) นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ การเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตน้ำมัน จากที่ผลิตได้วันละประมาณ 2.8 ล้านบาร์เรล เป็นวันละ 3.5-4 ล้านบาร์เรลให้ได้ภายในปี 2578 โดย Kuwait Petroleum Corporation ซึ่งเป็นวิสาหกิจของรัฐ เพิ่มการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมน้ำมันด้วยงบประมาณ 51,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะเดียวกันมีการออกกฎหมายอนุญาตให้รัฐบาลขายสินทรัพย์ในวิสาหกิจของรัฐแก่นักลงทุนเอกชนได้ และจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะ 5 ปี ที่มุ่งส่งเสริมการสร้างหลากหลายทางเศรษฐกิจ โดยมีเป้าหมายลดการพึ่งพารายได้จากอุตสาหกรรมน้ำมัน ด้วยการพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางทางการค้าและการท่องเที่ยวในภูมิภาค การดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ และสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจมากขึ้น

คูเวตประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศปี 2578 (New Kuwait 2035) โดยมีเป้าหมายการพัฒนาประเทศในระยะยาว มุ่งให้คูเวตเป็นศูนย์กลางการพาณิชย์และการเงินอีกแห่งหนึ่งของภูมิภาคภายในปี 2578 โดยริเริ่มโครงการก่อสร้างเมืองเศรษฐกิจใหม่และเขตการค้าเสรี Madinat al-Hareer (Silk City) ทางภาคเหนือของประเทศ ตั้งแต่ปี 2557 (มีแผนสร้างแล้วเสร็จและเปิดอย่างเป็นทางการภายในปี 2578) ขณะที่เป้าหมายระยะสั้นและระยะกลาง คือ การทำให้คูเวตเป็นศูนย์กลางด้านอุตสาหกรรมปิโตรเคมีแห่งหนึ่งของโลก มีการลงทุนจากต่างชาติในคูเวตเพิ่มขึ้น 300% โดยเฉพาะการเข้าไปลงทุนด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร บริการ และพลังงานทดแทน รวมทั้งมุ่งพัฒนาภาคการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้และสร้างตำแหน่งงานใหม่ในตลาดแรงงาน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบคมนาคมขนส่งในประเทศ ควบคู่กับการพัฒนาภาคพลังงาน ด้วยการส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและเอกชน

อุตสาหกรรมหลัก : ปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ปูนซีเมนต์ การต่อเรือและซ่อมเรือ การสกัดน้ำทะเลเป็นน้ำจืด การแปรรูปอาหาร และการผลิตวัสดุก่อสร้าง

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ : น้ำมันดิบ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 101,500 ล้านบาร์เรล (มากเป็นอันดับ 6 ของโลก) กำลังการผลิตวันละ 2,590 ล้านบาร์เรล โดยส่งออกวันละ 1,568 ล้านบาร์เรล ก๊าซธรรมชาติ มีปริมาณสำรองที่พิสูจน์ทราบแล้วประมาณ 1.784 ล้านล้าน ลบ.ม. (มากเป็นอันดับ 19 ของโลก) กำลังการผลิตวันละ 15,547 ล้าน ลบ.ม. แต่เป็นการผลิตเพื่อใช้ภายในประเทศทั้งหมด (ข้อมูลเมื่อปี 2566 ของ OPEC) ทั้งนี้ เมื่อ ก.ค.2567 คูเวตค้นพบแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติขนาดใหญ่ที่แหล่ง Al-Nukhida บริเวณนอกชายฝั่งในอ่าวอาหรับ และได้รับการประเมินว่ามีปริมาณสำรองน้ำมันเบา ประมาณ 2,100 ล้านบาร์เรล และก๊าซธรรมชาติ 5.1 ล้านลูกบาศก์ฟุต

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ดินาร์คูเวต (Kuwaiti Dinar-KWD)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 0.307 ดินาร์คูเวต : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 105.53 บาท : 1 ดินาร์คูเวต (พ.ย.2568)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 157,470 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

ดุลบัญชีเดินสะพัด : 41,776 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 30,810 ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

อัตราเงินเฟ้อ : 2.2% (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 2.6% (ประมาณการปี 2568 ของ IMF)

อัตราการว่างงาน : 2.14%

แรงงาน : 3,002,559 คน

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : ได้เปรียบดุลการค้า 38,930 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณการจาก WTO)

มูลค่าการส่งออก : 75,993 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : น้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น ปุ๋ย พลาสติก เหล็ก ซีเมนต์ อะลูมิเนียม ทองแดง ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร เช่น นม ข้าวและแป้งสาลี เนื้อสัตว์ปีก และอื่น ๆ

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : ซาอุดีอาระเบีย จีน สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ อินเดีย อิรัก เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สิงคโปร์

มูลค่าการนำเข้า : 37,063 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น ยานยนต์และอะไหล่ เครื่องส่งสัญญาณวิทยุโทรศัพท์ รวมถึงเวชภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์การเกษตรและอาหาร เช่น นม ข้าวและแป้งสาลี เนื้อสัตว์ปีก น้ำมันและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : สหภาพยุโรป จีน สหรัฐฯ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ญี่ปุ่น ซาอุดีอาระเบีย ตุรกี อินเดีย เกาหลีใต้ เวียดนาม ไทย

การทหาร งบประมาณทางทหารเมื่อปี 2567 อยู่ที่ 7,798 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (4.82% ของ GDP) ทั้งนี้ รัฐสภาคูเวตมีมติรับรองพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายในห้วง 10 ปี และงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม วงเงินรวม 10,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับกระทรวงกลาโหมมาตั้งแต่ปี 2559 โดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับขีดความสามารถของกองทัพ อาทิ การจัดซื้อเครื่องบินรบ รุ่น Typhoon เข้าประจำการในกองทัพ

รัฐธรรมนูญคูเวตกำหนดให้เจ้าผู้ครองรัฐทรงเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดโดยตำแหน่ง และห้ามกองทัพทำสงครามรุกรานประเทศอื่น ภารกิจของกองทัพคูเวตจึงมุ่งให้ความสำคัญกับการป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก กองทัพคูเวตอยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงกลาโหม มีกำลังพลรวมทั้งสิ้น 17,500 นาย ในจำนวนนี้รวมถึงกองกำลังรักษาพระองค์เจ้าผู้ครองรัฐคูเวต 1,500 นาย นอกจากนี้ ยังมีกำลังพลสำรอง 23,700 นาย และมีกองกำลังสหรัฐฯ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ US Central Command (USCENTCOM) ประจำการในค่ายทหารและฐานทัพต่าง ๆ 13 แห่งทั่วคูเวต รวมประมาณ 10,000 นาย ทั้งนี้ คูเวตได้รับสถานะพันธมิตรหลักนอกเนโท (Major Non-NATO Ally - MNNA) ของสหรัฐฯ ตั้งแต่ปี 2547

ทบ. มี บก.อยู่ที่ Al Jiwan Camp กำลังพล 11,500 นาย ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) รุ่น M1A2K Abrams จำนวน 218 คัน และรุ่น M-84AB จำนวน 75 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะ (IFV) รุ่น BMP-2 76 คัน รุ่น BMP-3 จำนวน 122 คัน รุ่น BMP-3M จำนวน 103 คัน และรุ่น Desert Warrior จำนวน 236 คัน รถสายพานลำเลียงหุ้มเกราะ (APC) รุ่น M113A2 จำนวน 230 คัน รุ่น M577 จำนวน 30 คัน และรุ่น TH 390 Fahd จำนวน 40 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะเอนกประสงค์ (AUV) รุ่น Sherpa Light Scout จำนวน 300 คัน ยานยนต์หุ้มเกราะเก็บกู้ (ARV/MW) รุ่น M88A1/2 รวม 41 คัน รุ่น Type-653A รุ่น Warrior และรุ่น Aardvark (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) ยานยนต์ลาดตระเวนหุ้มเกราะ (NBC) รุ่น Fuchs-2 NBC จำนวน 12 คัน ปืนใหญ่

ต่อสู้อากาศยาน (ARTY) รุ่น M109A3 จำนวน 37 กระบอก รุ่น PLZ-45 จำนวน 51 กระบอก และรุ่น 9A52 Smerch จำนวน 27 กระบอก เครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) ขนาดและรุ่นต่าง ๆ รวม 78 เครื่อง อาวุธต่อต้านรถถังประเภท MSL รุ่น HMMWV TOW จำนวน 66 ลูก รุ่น M901 จำนวน 8 ลูก รุ่น 9K135 Kornet และรุ่น TOW-2 (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธต่อต้านรถถังประเภท RCL รุ่น Carl Gustaf (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยนำวิถีต่อต้านอากาศยาน (SAM) รุ่น Starburst และรุ่น FIM-92 Stinger (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน)

ทร. มี บก.อยู่ที่ฐานทัพเรือ Ras al-Qulayah กำลังพลประมาณ 2,000 นาย (ในจำนวนนี้รวมกองกำลังรักษาชายฝั่ง 500 นาย) ยุทโธปกรณ์สำคัญ ได้แก่ เรือตรวจการณ์ติดตั้งขีปนาวุธนำวิถีปราบเรือดำน้ำ (PCFG) ชั้น Al Sanbouk จำนวน 1 ลำ ชั้น Istiqlal จำนวน 1 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง (PBF) ชั้น Al Nokatha จำนวน 10 ลำ เรือตรวจการณ์ติดตั้งขีปนาวุธนำวิถีต่อต้านเรือ (PBG) ชั้น Um Almaradim จำนวน 8 ลำ เรือระบายพล ประเภทลำเลียงรถถัง (LCT) ชั้น Assafar จำนวน 2 ลำ ประเภทลำเลียงยานยนต์ (LCM) ชั้น Abhan จำนวน 1 ลำ ประเภทลำเลียงยานยนต์เบาและกำลังพล (LCVP) ชั้น ADSB จำนวน 5 ลำ และเรือสนับสนุน (AG) ชั้น Sawahil จำนวน 1 ลำ

ทอ. มี บก.อยู่ที่ฐานทัพอากาศ Al Mubarak กำลังพล 2,500 นาย ยุทโธปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินขับไล่โจมตีภาคพื้นดิน (FGA) รุ่น Eurofighter Typhoon จำนวน 17 เครื่อง รุ่น F/A-18C Hornet จำนวน 25 เครื่อง และรุ่น F/A-18D Hornet จำนวน 7 เครื่อง เครื่องบินเติมน้ำมันกลางอากาศ (TKR) รุ่น KC-130J Hercules จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง (TPT) รุ่น C-17A Globemaster III จำนวน 2 เครื่อง และรุ่น L-100-30 จำนวน 3 เครื่อง เครื่องบินสำหรับการฝึก (TRG) รุ่น EMB-312 Tucano จำนวน 6 เครื่อง และรุ่น Hawk Mk64 จำนวน 8 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) รุ่น AH-64D Apache จำนวน 16 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ติดตั้งขีปนาวุธ (MRH) รุ่น SA-342 Gazelle จำนวน 13 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง (TPT) รุ่น H225M จำนวน 24 เครื่อง รุ่น AS532 Cougar จำนวน 3 เครื่อง รุ่น SA330 Puma จำนวน 7 เครื่อง และรุ่น S-92A จำนวน 3 เครื่อง อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่อากาศ (AAM) รุ่น AIM-9L Sidewinder รุ่น R-550 Magic รุ่น AIM-7F Sparrow และรุ่น AIM-120C7 AMRAAM (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่พื้น (ASM) รุ่น AGM-65G Maverick รุ่น AGM-114K Hellfire และรุ่น HOT (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) อาวุธปล่อยต่อต้านเรือ (AShM) รุ่น AGM-84D Harpoon Block IC (ไม่ปรากฏข้อมูลจำนวน) รวมทั้งอาวุธปล่อยต่อต้านอากาศยานแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) รุ่น M902 Patriot PAC-3 (พิสัยไกล) 35 ลูก และรุ่น Aspide/Skyguard (พิสัยใกล้) 12 ลูก

นอกจากนี้ ยังมีกองกำลังความมั่นคงอื่น ๆ ที่มีขีดทหาร ได้แก่

ตำรวจ รับผิดชอบการรักษาความมั่นคงภายใน อยู่ภายใต้การกำกับของกระทรวงมหาดไทย (ไม่ปรากฏข้อมูลกำลังพลและอาวุธประจำการ)

กองกำลังพิทักษ์ชาติ (National Guard) รับผิดชอบภารกิจสนับสนุนกรณีเกิดสถานการณ์ฉุกเฉินภายในประเทศ รวมทั้งการรักษาความปลอดภัยบริเวณชายแดน ทำงานเป็นอิสระจากกองทัพ เนื่องจากอยู่ภายใต้การกำกับของสภากลาโหมสูงสุด (Supreme Council of Defense) ที่มีสมาชิกพระราชวงศ์ชั้นสูงเป็นประธาน มีกำลังพลประมาณ 6,600 นาย

ปัญหาด้านความมั่นคง

ในอดีตหน่วยงานความมั่นคงของคูเวตเน้นภารกิจการรักษาความมั่นคงภายในประเทศเป็นหลัก และไม่ได้ให้ความสำคัญกับภัยคุกคามจากภายนอกมากนัก จนเป็นเหตุให้คูเวตเผชิญกับวิกฤติการณ์ครั้งร้ายแรงที่สุดจากการรุกรานของอิรัก เมื่อ 2 ส.ค.2533 โดยถูกอิรักประกาศผนวกคูเวตเข้าเป็นจังหวัดที่ 19 ของอิรัก ขณะที่เจ้าผู้ครองรัฐและมกุฎราชกุมารต้องทรงลี้ภัยแบบฉุกเฉินไปซาอุดีอาระเบีย อย่างไรก็ตาม ประชาคม

ระหว่างประเทศซึ่งมีสหรัฐฯ เป็นแกนนำ ร่วมกันส่งกองกำลังพันธมิตรจาก 34 ประเทศ โดยอาศัยข้อมติ คณะมนตรีความมั่นคงแห่งประชาชาติ (UNSC) ที่ 678 (1990) นำไปสู่การทำสงครามอ่าว (Gulf War) หรือ ปฏิบัติการ Desert Storm ระหว่าง ม.ค.-ก.พ.2534 เพื่อผลักดันกองกำลังอิรักออกจากคูเวต เป็นผลให้คูเวต ได้รับการปลดปล่อย ทั้งนี้ ภัยคุกคามรูปแบบเดิมต่อคูเวตจากการโจมตีของกองกำลังต่างชาติลดความสำคัญลง หลังจากสหรัฐฯ โค่นล้มระบอบการปกครองของประธานาธิบดีซัดดัม ฮุเซน ของอิรักเมื่อปี 2546

ปัจจุบัน การก่อการร้ายจากกลุ่ม Islamic State (IS) กลายเป็นภัยคุกคามที่สำคัญในคูเวต โดย กลุ่ม IS เข้าไปเคลื่อนไหวและพยายามก่อเหตุโจมตีในคูเวตตั้งแต่ปี 2558 อาทิ ก่อเหตุโจมตีศาสนสถานของ ชาวชีอะฮ์ในคูเวตซิตีด้วยระเบิดฆ่าตัวตาย เมื่อ 26 มิ.ย.2558 (มีผู้เสียชีวิต 27 คน และบาดเจ็บหลายร้อยคน) แผนก่อเหตุโจมตีศาสนสถานชาวชีอะฮ์ในคูเวตและที่ทำการกระทรวงมหาดไทยด้วยระเบิด เมื่อ 4 ก.ค.2559 แต่ทางการคูเวตสามารถสกัดกั้นได้ก่อนเกิดเหตุ รวมถึงจับกุมสมาชิกและผู้สนับสนุนกลุ่ม IS ได้หลายรายใน ปี 2559 นอกจากนี้ ยังสามารถยับยั้งแผนก่อเหตุโจมตีศาสนสถานของชาวชีอะฮ์ เมื่อ 25 ม.ค.2567 โดยจับกุม ผู้ต้องสงสัยชาวคูเวต 2 คน และชาวตูนิเซีย 3 คน ขณะที่ปี 2568 ทางการคูเวตจับกุมผู้ต้องหาชาวอิรัก (ไม่ระบุ จำนวน) ข้อหามีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มก่อการร้าย หลังจากตรวจพบว่าผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของกลุ่มก่อการร้าย เพื่อทำการระเบิดและวางแผนก่อเหตุโจมตีศาสนสถาน รวมถึงเผยแพร่ข่าวสารยุยงให้ผู้อื่นเข้าร่วมกลุ่ม ผ่านสื่อ สังคมออนไลน์และเกมออนไลน์

ภัยคุกคามดังกล่าว ทำให้รัฐบาลคูเวตยกระดับมาตรการรักษาความปลอดภัยภายในประเทศ โดย มีการแต่งตั้งคณะกรรมการถาวรทำหน้าที่ประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อต่อต้านการก่อการร้าย การเผยแพร่แนวคิดรุนแรงทุกรูปแบบ และการทำลายแหล่งทุน การเพิ่มศักยภาพของหน่วยงานความมั่นคง โดยเฉพาะกองทัพบก และเร่งดำเนินมาตรการจับกุมและลงโทษสมาชิกกลุ่มก่อการร้ายทั้งกลุ่ม IS และกลุ่มอื่น ๆ เช่น กลุ่ม Muslim Brotherhood และกลุ่มอัลกออิดะฮ์ (Al Qaida-AQ) ที่เคยพยายามก่อเหตุโจมตีค่าย Arifjan ของสหรัฐฯ ในคูเวต (กองบัญชาการส่วนหน้าของ US Central Command ที่รับผิดชอบการส่งกำลังบำรุงแก่ กองกำลังสหรัฐฯ ที่เข้าไปปฏิบัติการในอิรักและอัฟกานิสถาน) ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของหน่วยข่าวกรองคูเวต (State Security Service-SSS) และหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐบาลเมื่อ ส.ค.2552 แต่ไม่สำเร็จ

นอกจากนี้ ความเคลื่อนไหวของกลุ่มชีอะฮ์ในคูเวตที่มีความเชื่อมโยงกับอิหร่านยังคงเป็นประเด็น ที่คูเวตห่วงกังวล หลังจากตรวจพบและจับกุมสมาชิกเครือข่ายจารกรรมของอิหร่านในคูเวตได้อย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2553 ที่สำคัญ เช่น กรณีการจับกุมชาวคูเวตและชาวอิหร่าน รวม 25 คน เนื่องจากมีพฤติกรรมลักลอบ ติดต่อกับอิหร่านและกลุ่มฮิซบุลลอฮ์ในเลบานอน สะสม และซ่อนอาวุธ รวมถึงระเบิดจำนวนมากไว้ในบ้านพัก บริเวณชายแดนคูเวต-อิรัก เมื่อ ก.ย.2558 กรณีรัฐบาลคูเวตมีคำสั่งเมื่อ 20 ก.ค.2560 ให้ปิดสำนักงานวัฒนธรรม ประจำ สอท.อิหร่าน ณ คูเวตซิตี รวมทั้งให้ลดจำนวนนักการทูตอิหร่านประจำ สอท.อิหร่าน ณ คูเวตซิตี (ในทางปฏิบัติ คือ การขั้บนักการทูตอิหร่านจำนวนหนึ่งออกจากคูเวต) เนื่องจากตรวจพบว่านักการทูตอิหร่าน ในคูเวตติดต่อกับสมาชิกกลุ่มก่อการร้ายที่ถูกจับกุมเมื่อปี 2559 และการจับกุมผู้ต้องสงสัยในคูเวต รวม 18 คน ในข้อหาให้การสนับสนุนทางการเงินแก่กลุ่มฮิซบุลลอฮ์ เมื่อ 10-18 พ.ย.2564

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ABEDA, AfDB, AFESD, AMF, BDEAC, CAEU, CD, FAO, G-77, GCC, IAEA, IBRD, ICAO, ICC , ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCs, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), LAS, MIGA, NAM, OAPEC, OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNHRC, UNIDO, UNOOSA, UNRWA, UNWTO, UPU, WCO, WFTU, WHO, WIPO, WMO และ WTO

การขนส่งและโทรคมนาคม ท่าอากาศยาน 6 แห่ง โดยมีท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ คือ Kuwait International Airport นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือสำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Al Shu'aybah ท่าเรือ Al Shuwaykh ท่าเรือ Mina Saud ท่าเรือ Mina Abdullah และท่าเรือ Al Ahmadi เส้นทางคมนาคมทางบก มีถนนระยะทาง 7,756 กม. (ประมาณการปี 2560 ของกระทรวงโยธาธิการคูเวต) มีท่อส่งผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมระยะทาง 858 กม. (ประมาณการปี 2556) ส่วนการโทรคมนาคม มีโทรศัพท์พื้นฐานให้บริการประมาณ 573,000 เลขหมาย โทรศัพท์เคลื่อนที่ประมาณ 8.11 ล้านเลขหมาย จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 100% ของจำนวนประชากรทั้งหมดในประเทศ (ประมาณการปี 2566) รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +965 รหัสอินเทอร์เน็ต คือ .kw

การเดินทาง สายการบินของไทยไม่มีเที่ยวบินตรงกรุงเทพฯ-คูเวตซิตี สายการบินของคูเวตที่บินตรงมาไทย คือ Kuwait Airways ระยะเวลาการบินประมาณ 8 ชม. เวลาที่คูเวตช้ากว่าไทย 3 ชม. คนไทยที่ถือหนังสือเดินทางทูตและราชการเดินทางเข้าคูเวตได้โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตรา และพำนักอยู่ในคูเวตได้ไม่เกิน 90 วัน ส่วนคนไทยที่ถือหนังสือเดินทางธรรมดาและประสงค์เดินทางไปท่องเที่ยวในคูเวต ต้องไปขอรับการตรวจลงตราที่ สอท.คูเวตประจำประเทศไทย เนื่องจากไทยไม่อยู่ในกลุ่มประเทศที่สามารถขอรับการตรวจลงตราออนไลน์ (e-Visa) เว็บไซต์การท่องเที่ยว www.e.gov.kw/sites/kgoenglish/Pages/Visitors/Visitors.aspx

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

สถานการณ์การเมืองภายในคูเวตจากกรณีเจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงประกาศใช้พระราชอำนาจยุบสภาเมื่อ 10 พ.ค.2567 และระงับการบังคับใช้รัฐธรรมนูญบางมาตรา เพื่อทบทวนและแก้ไขเป็นเวลา 4 ปี ซึ่งรวมถึงมาตรา 107 ว่าด้วยการยุบสภาและการจัดการเลือกตั้งรัฐสภาใหม่ภายใน 60 วัน ก่อนจะทรงแต่งตั้ง นรม. และ ครม.ชุดใหม่ เมื่อ 12 พ.ค.2567 โดยเชื่อว่าเป็นความพยายามของเจ้าผู้ครองรัฐเพื่อแสวงหาแนวทางยุติปัญหาความไม่ลงรอยกันระหว่างรัฐสภา (มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน 50 คน และจากการแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐ 15 คน รวม 65 คน) กับรัฐบาล (มาจากการแต่งตั้งโดยเจ้าผู้ครองรัฐ) ที่ยืดเยื้อมาตั้งแต่ปี 2554 และเป็นชนวนเหตุให้มีการยุบสภาและเลือกตั้งก่อนกำหนด รวมถึงการเปลี่ยน นรม.และ ครม.หลายครั้ง จนเป็นอุปสรรคต่อการผลักดันนโยบายและกฎหมายสำคัญของประเทศ

ความสัมพันธ์ไทย-คูเวต

คูเวตและไทยสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกัน เมื่อ 14 มิ.ย.2506 โดยไทยเปิด สอท. ณ คูเวต เมื่อ 15 ส.ค.2526 ขณะที่คูเวตแต่งตั้ง ออท.ประจำมาเลเซีย เป็น ออท.ประจำประเทศไทยอีกตำแหน่ง จนกระทั่งเมื่อ ม.ค.2540 จึงมีการแต่งตั้ง ออท.คูเวตประจำประเทศไทยคนแรก ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันมาโดยตลอด เฉพาะอย่างยิ่งคูเวตตระหนักถึงบทบาทไทยที่เคยช่วยเหลือคูเวตตลอดช่วงสงครามอ่าว เมื่อปี 2533-2534 ด้วยการสนับสนุนข้อมติ UNSC ทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับกรณีอิรักรุกรานคูเวต รวมทั้งส่งทหารเข้าร่วมในกองกำลังสังเกตการณ์แห่งสหประชาชาติประจำชายแดนอิรัก-คูเวต (UN Iraq-Kuwait Observer Mission-UNIKOM) ทำให้คูเวตสนับสนุนไทยในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยต่อองค์การความร่วมมืออิสลาม (OIC) เป็นอย่างดี

การแลกเปลี่ยนการเยือนอย่างเป็นทางการของทั้งสองฝ่ายยังมีน้อย โดยการเยือนไทยอย่างเป็นทางการของฝ่ายคูเวตที่สำคัญ เช่น เชค เศาะบฮ์ อัลอะห์มัด อัลญะฮัร อัลเศาะบาห์ เจ้าผู้ครองรัฐคูเวต เสด็จฯ เข้าร่วมพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปีของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ระหว่าง 11-14 มิ.ย.2549 และเสด็จฯ เข้าร่วมการประชุมสุดยอดกรอบความร่วมมือ

เอเชียครั้งที่ 2 (Asia Cooperation Dialogue-ACD) ระหว่าง 8-10 ต.ค.2559 ขณะที่นาย Mohamad A. Al-Mijrin Al-Roumi อธิบดีกรมเอเชีย กระทรวงการต่างประเทศคูเวต เยือนไทยในฐานะผู้แทนพิเศษของรอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศคูเวต เพื่อเข้าร่วมการประชุมระดับรัฐมนตรีกรอบความร่วมมือเอเชีย-ตะวันออกกลาง (Asia-Middle East Dialogue-AMED) ครั้งที่ 3 ที่กรุงเทพฯ ระหว่าง 14-16 ธ.ค.2553 ส่วน การเยือนคูเวตอย่างเป็นทางการของฝ่ายไทยที่สำคัญครั้งหลังสุด คือ การเยือนของนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร นรม. เพื่อเข้าร่วมการประชุม ACD ครั้งที่ 1 ซึ่งคูเวตเป็นเจ้าภาพ ระหว่าง 15-17 ต.ค.2555

อย่างไรก็ดี ผู้แทนรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของทั้งสองฝ่ายมีการพบหารือนอกรอบการประชุม ระหว่างประเทศ ที่สำคัญครั้งหลังสุด คือ การพบหารือระหว่าง น.ส.แพทองธาร ชินวัตร นรม. กับเชค เศาะบ้าย อัลคอลิด อัล ฮะมัด อัลมูบาร็อก อาลเศาะบ้าย มกุฎราชกุมารรัฐคูเวต นอกรอบการประชุม ACD ครั้งที่ 3 ที่ กรุงโดฮา กาตาร์ ระหว่าง 2-3 ต.ค.2567 และการหารืออย่างไม่เป็นทางการนอกรอบในห้วงการประชุมสุดยอด อาเซียน-คณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC) ครั้งที่ 46 ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย ระหว่าง 26-27 พ.ค.68 รวมถึงการพบหารือระหว่างนายดอน ปรมัตถ์วินัย รมว.กระทรวงการต่างประเทศ กับเชค เศาะบ้าย อัลคอลิด อัลฮะมัด อาลเศาะบ้าย รอง นรม. และ รมว.กระทรวงการต่างประเทศคูเวต นอกรอบการประชุม สมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ สมัยที่ 74 ที่นิวยอร์ก สหรัฐฯ เมื่อ 26 ก.ย.2562 ซึ่งมีการเห็นพ้องให้จัดตั้ง คณะกรรมาธิการร่วม (Joint Commission-JC) ไทย-คูเวต ระดับรัฐมนตรี เพื่อเป็นกลไกติดตามความร่วมมือ ในทุกมิติ ทั้งด้านการค้าการลงทุน สังคม วัฒนธรรม และความเชื่อมโยงระหว่างประชาชนทั้งสองประเทศ

ความร่วมมือด้านการพัฒนา กองทุนคูเวตเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจอาหรับ (Kuwait Fund for Arab Economic Development-KFAED) ซึ่งรัฐบาลคูเวตก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ ธ.ค.2504 เพื่อให้ความช่วยเหลือ ด้านเงินกู้ในการพัฒนาประเทศแก่ประเทศอาหรับ ประเทศกำลังพัฒนา และองค์กรต่าง ๆ ทั่วโลก เคยให้เงินกู้ แก่ไทยเพื่อดำเนินโครงการพัฒนาภายในประเทศ ได้แก่ โครงการไฟฟ้าสำหรับหมู่บ้านใน 3 จังหวัดภาคใต้ ของไทยเมื่อปี 2519 โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำปัตตานีเมื่อปี 2520 โครงการโรงไฟฟ้าพลังน้ำเขื่อนหาลานเมื่อ ปี 2525 และโครงการโรงไฟฟ้าพลังความร้อนบางปะกงเมื่อปี 2522 และปี 2524 รวมเป็นเงินทั้งสิ้นประมาณ 2,409 ล้านบาท นอกจากนี้ รัฐบาลคูเวตยังให้การสนับสนุนทางการเงินสำหรับการพัฒนาด้านสังคมและการศึกษา ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย เช่น กระทรวงศาสนสมบัติและกิจการอิสลามของคูเวตสนับสนุนงบประมาณ ก่อสร้างอาคารสำนักวิทยบริการของมหาวิทยาลัยฟาฏอนี วิทยาเขตปัตตานี เป็นเงิน 3.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 108 ล้านบาท) ซึ่งก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อปี 2557

ด้านเศรษฐกิจ การค้าไทย-คูเวตเมื่อปี 2567 มีมูลค่า 1,099.75 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (38,631.27 ล้านบาท) เพิ่มขึ้นจากเมื่อปี 2566 ที่มีมูลค่า 1,066.74 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (36,921.90 ล้านบาท) โดยไทย ส่งออกมูลค่า 420.96 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (14,732.07 ล้านบาท) และนำเข้า 678.79 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (23,899.20 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้า 257.83 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (9,167.13 ล้านบาท) ขณะที่ มูลค่าการค้าไทย-คูเวตในห้วง ม.ค.-ก.ย.2568 อยู่ที่ 691.65 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (23,051.72 ล้านบาท) โดยไทยส่งออกมูลค่า 340.38 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (11,233.79 ล้านบาท) นำเข้ามูลค่า 351.27 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (11,817.93 ล้านบาท)

สินค้าส่งออกสำคัญของไทยเมื่อปี 2567 ได้แก่ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ ไม้และ ผลิตภัณฑ์ไม้ อัญมณีและเครื่องประดับ อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป เครื่องคอมพิวเตอร์ของเครื่องทำ ความเย็น ผลิตภัณฑ์ยาง ทองแดงและของทำด้วยทองแดง เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล เครื่องสำอาง สบู่ และผลิตภัณฑ์รักษาผิว ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ

สินค้านำเข้าสำคัญจากคูเวตเมื่อปี 2567 ได้แก่ น้ำมันสำเร็จรูป ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันดิบ เคมีภัณฑ์ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ สบู่ ผงซักฟอกและเครื่องสำอาง กระดาษ แก้ว และผลิตภัณฑ์ สัตว์มีชีวิต ไม่ได้ทำพันธุ์ เครื่องใช้เบ็ดเตล็ด กระดาษ และผลิตภัณฑ์กระดาษ

ด้านการท่องเที่ยว คูเวตเป็นตลาดท่องเที่ยวที่เล็ก แต่มีศักยภาพส่งเสริมการท่องเที่ยวของไทย เฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Medical Tourism) ปัจจุบันโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ของไทยเข้าไปเปิดศูนย์ประสานที่โรงพยาบาล Dar Al Shifa ของคูเวต เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ป่วยชาวคูเวตที่ต้องการเดินทางมารับการรักษาพยาบาลในไทย ที่ผ่านมามีชาวคูเวตมารับการรักษาพยาบาลและท่องเที่ยวในไทยประมาณ 70,000-80,000 คนต่อปี ยกเว้นห้วงปี 2563 ซึ่งเกิดการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ส่งผลให้ทั่วโลก รวมถึงไทยและคูเวต ต้องใช้มาตรการจำกัดการเดินทางเข้า-ออกประเทศ ทำให้มีชาวคูเวตเดินทางมาไทยลดลง อยู่ที่ 10,766 คน ขณะที่ปี 2567 มีชาวคูเวตเดินทางมาไทย รวม 90,949 คน และห้วง ม.ค.-ก.ย.2568 มีจำนวนรวม 72,039 คน (ข้อมูลเมื่อ ต.ค.2568 ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาไทย) ส่วนคนไทยในคูเวตมีจำนวน 1,011 คน (ข้อมูลเมื่อ ก.พ.2568 กรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ) โดยเป็นแรงงานในภาคบริการ เช่น พนักงานนวดสปา นวดแผนโบราณ-แผนไทย ช่างเสริมสวยและช่างตัดผม รวม 217 คน แรงงานกึ่งฝีมือ ในธุรกิจรับเหมาขุดเจาะและประกอบท่อส่งน้ำมัน ช่างเชื่อม ทำเบาะ รวม 179 คน (ข้อมูลเมื่อ ก.ย.2567 ของ กระทรวงแรงงานไทย) ที่เหลือเป็นนักเรียน นักศึกษา (ประมาณ 60 คน) และคนไทยที่สมรสกับชาวต่างชาติ

ข้อตกลงสำคัญ : ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการบิน (27 เม.ย.2519) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้า (7 มี.ค.2530) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (29 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการดำเนินการปรึกษาหารือทวิภาคีระหว่างกระทรวงการต่างประเทศของไทยกับคูเวต (13 ส.ค.2551) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและวิชาการ (13 ส.ค.2551) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการตรวจลงตราหนังสือเดินทางทูต หนังสือเดินทางพิเศษ และหนังสือเดินทางราชการ (17 พ.ย.2564)

เชค อะห์มัด อับดุลลอฮ์ อัลอะห์มัด อาลเศาะบาห์
(His Highness Sheikh Ahmad Abdullah Al-Ahmad Al-Sabah)

ตำแหน่ง	นายกรัฐมนตรีคูเวต และสมาชิกพระราชวงศ์อาลเศาะบาห์
ประสูติ	5 ก.ย.2495 (พระชันษา 74 ปี/ปี 2569) ที่คูเวตซิตี เป็นพระโอรสของ เชค อับดุลลอฮ์ อัลอะห์มัด อัลญาบิร อัลเศาะบาห์ พระราชโอรสพระองค์โตของ อดีตเจ้าผู้ครองรัฐคูเวต พระองค์ที่ 10
ศาสนา	อิสลาม (ซุนนี)
สถานภาพทางครอบครัว	เสกสมรสแล้ว มีบุตร 3 พระองค์ (ไม่ปรากฏข้อมูลว่าเป็นพระโอรสหรือพระธิดา)
การศึกษา	
ปี 2515	- ระดับมัธยมศึกษา จาก National Evangelical High School เมือง Sidon เลบานอน
ปี 2519	- ปริญญาตรีสาขาบริหารธุรกิจ การเงิน (การธนาคารและการลงทุน) มหาวิทยาลัย Illinois รัฐอิลลินอย สหรัฐฯ
ประวัติการทำงาน	
ก.ค.2542-ก.พ.2544	- รมว.กระทรวงการคลัง และ รมว.กระทรวงการสื่อสาร
ก.พ.2544-ก.พ.2550	- รมว.รมว.กระทรวงการสื่อสาร รมว.กระทรวงการวางแผน รัฐมนตรีแห่งรัฐ ด้านการพัฒนาการบริหาร และ รมว.กระทรวงสาธารณสุข
ก.พ.2552-พ.ค.2554	- รมว.กระทรวงน้ำมัน และ รมว.กระทรวงข้อมูลข่าวสาร
21 ก.ย.2564	- ราชเลขาธิการในมกุฎราชกุมารคูเวต
15 เม.ย.2567	- เจ้าผู้ครองรัฐคูเวตทรงออกพระราชกฤษฎีกาแต่งตั้งเชค อะห์มัด ให้ดำรง ตำแหน่ง นรม. และจัดตั้ง ครม.
15 พ.ค.2567-ปัจจุบัน	- ดำรงตำแหน่ง นรม.คูเวต อย่างเป็นทางการ

ข้อมูลที่น่าสนใจ

- หลังจากทรงสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ทรงเข้าทำงานในภาคเอกชนด้านการเงิน ตำแหน่งนักวิเคราะห์และวิจัยทางการเงิน ประจำ Kuwait Financial Center จากนั้นทรงเข้าทำงานตำแหน่งหัวหน้าส่วนวิจัยและผู้จัดการฝ่ายกำกับดูแลธนาคารกลางคูเวต ตั้งแต่ปี 2521-2530 นอกจากนี้ ยังทรงดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการผู้จัดการธนาคารเอกชน 2 แห่ง ได้แก่ Al-Ahli Bank of Kuwait และ Burgan Bank ระหว่างปี 2530-2542
- ทรงมีประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งประธานคณะกรรมการของหน่วยงานรัฐบาลและภาคประชาสังคม ที่สำคัญ ได้แก่ ประธานคณะกรรมการบริการสาธารณะของ ครัว.คูเวต ประธานคณะกรรมการการบินพลเรือนระดับสูง ประธานคณะกรรมการการทำเรือ ประธานคณะกรรมการ Arab Planning Institute (API) ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ประธานหน่วยงานเทคนิคกลางด้านการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในธุรกิจของรัฐบาล และประธานกิตติมศักดิ์กลุ่มผู้ใช้งานระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ของคูเวต

บุคคลสำคัญและคณะรัฐมนตรีของคูเวต

เจ้าผู้ครองรัฐ	Sheikh Meshal Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah
มกุฎราชกุมาร	Sheikh Sabah Al-Khalid Al-Hamad Al-Sabah
นรม.	Sheikh Ahmad Abdullah Al-Ahmad Al-Sabah
รอง นรม.คนที่ 1 และ รมว.กระทรวงมหาดไทย	Sheikh Fahad Yousef Saud Al-Sabah
รอง นรม. และ รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการคณะรัฐมนตรี	Sharida Abdallah Saad al-Maousherji
รมว.กระทรวงสารสนเทศและวัฒนธรรม	Abdul Rahman Baddah Abdul Rahman Al Mutairi
และ รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเยาวชน	
รมว.กระทรวงกลาโหม	Sheikh Abdullah Ali Abdullah Al-Salem Al-Sabah
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Abdullah Ali Abdullah Al-Yahya
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Dr. Ahmed Abdel Wahab Ahmed Al-Awady
รมว.กระทรวงโยธาธิการ	Dr. Noura Muhammad Khaled Al-Mashaan
รมว.กระทรวงศาสนสมบัติและกิจการศาสนาอิสลาม	Dr. Muhammad Ibrahim Muhammad Al-Wasmi
รมว.กระทรวงการไฟฟ้า น้ำ และพลังงานหมุนเวียน	Dr. Subaih Abdul Aziz Abdul Muhsen Al-Mukhaizeem
รมว.กระทรวงกิจการสังคม ครอบครัว สตรี และเด็ก	Dr. Amthal Hadi Hayef al-Huwaila
รมว.กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม	Khalifa Abdullah Dhahi Ajeel Al Askar
รมว.กระทรวงการอุดมศึกษาและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์	Dr. Nader Abdullah Mohammad Al Jallal
รมว.กระทรวงน้ำมัน	Tariq Suleiman Ahmed Al-Rumi
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Nasser Yousef Mohammed Al-Sumait
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Sayed Jalal Sayed Abdul Mohsen Al-Tabtabaei
รมว.กระทรวงการคลัง	Dr. Sabeeh Al-Mukhaizeem (รักษาการ)
และ รมต.แห่งรัฐ ด้านเศรษฐกิจและการลงทุน	
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการสื่อสาร	Omar Saud Abdulaziz Al-Omar
รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเทศบาลเมือง	Abdullatif Hamed Hamad Al Meshari
และ รมต.แห่งรัฐ ด้านกิจการเคหะ	

(พ.ย.2568)